

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaje:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar, 9000 Ka. (S prilogo »Klaverjev Koledar« 12 Din, 6,20 lir, 1,20 dolarja, 13.000 Ka.) — Naročila in milodare za afriške misijone, prosimo, naslavlajte na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta štev. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

VSEBINA: Papežev blagoslov. — Spominska kapelica »Naše lj. Gospe mučeniške«. — Dušna premija. — Apost. vikariat Bangwelo. — Preko Afrike. — Zrno. — Naši mladi kristjani. — Kratki misijonski dopisi. — Žena krstila moža. — Prvi petek v pragozdu. — Teden dni na potu. — Rešena duša. — Zveza afriškega tiska. — Slike: P. Biehler, D. J., misijonar-Poljak, sredi črnih Marijinih družbenikov. — Temelj misij. cerkve v Blantyre. — S. Basse z zamorskimi deklicami. — Procesija s presvetim Zakramentom, na praznik Srca Jezusovega v deželi Bazuto.

Darovi.

Od 1. novembra do 31. decembra 1924:

- Za afriške misijone v splošnem Din 10.954·30; K. a. 113.500.—.
- Za sv. maše Din 110.—.
- Za stradajoče Din 57.—.
- Za odkup sužnjev Din 7997·50; K. a. 135.000.—.
- Za botrinske darove Din 2510.—.
- Za zamorčke Din 849.—.
- Za semeniščnike Din 141·50; K. a. 230.000.—.
- Za katehiste Din 100.—; K. a. 40.000.—.
- Za gobavce Din 110.—.
- Za kruh sv. Antona Din 8713.—; K. a. 110.700.—.
- Za mašno zvezo Din 3681.—; K. a. 180.000.—.
- Za otroško zvezo Din 29·50.
- Za misijonsko zvezo Din 85.—.
- Za afriški tisk Din 964·50.
- Za določene namene Din 9996·75; K. a. 604.600.—.
- Za Klaverjevo družbo Din 1532.—.
- Darovi brez določila Din 7757·05; K. a. 111.200.—.
- Podporniški prispevki Din 724·25.

Po »Glas. Srca Jez.«, Zagreb: Din 801.— po ured. »Bogolj.« Din 128·50; za kruh sv. Ant. Din 18.—; za misijone Din 23·25; tob. tovarna »za bož. jaslice« Din 94.—; Širca Roza, tob. tovarna, za »Klaverjev vinar« Din 130.—; neimenovana iz Podbrezja za misijone Din 250.—; neim. istotam za misijone Din 250.—.

P. Biehler, D. J., misijonar-Poljak, sredi črnih Marijinih družbenikov iz Šišavaše, Rodezija.

Papežev blagoslov.

Ob obletnici kronanja Nj. Svetosti je poslala naša vrhovna voditeljica svetemu Očetu otroško vdanostne čestitke. Sveti Oče je v odgovor poslal naslednji brzojav, katerega na veselje naših cenj. dobrotnikov in naročnikov tukaj objavljamo:

Državno tajništvo Nj. Svetosti,
21. februarja 1925.

Grofici Mariji Falkenhayn, vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu.

Sveti Oče, razveseljen nad otroško vdanostnimi čestitkami, se očetovsko zahvaljuje in pošilja zaproseni apostolski blagoslov.

Kardinal Gasparri.

Iz misijonov: Spominska kapelica ,Naše Ljube Gospe mučeniške‘.

Apostolski vikariat v Ugandi (Osrednja Afrika).

Predstojnik misijona Rabuge, preč. g. P. Ranks, iz družbe Belih očetov, je poslal naši vrhovni prednici naslednje pismo. Gotovo bo pismo v dobrih srcih vzbudilo željo, kaj pripomoči v čast Marije in častite legije mladostnih mučenicov iz Ugande, ki so tako pogumno prestali smrt na grmadi in so bili julija 1920 prišteti med blažene.

Praznik ugandskih mučenicov se je 9. junija 1923 kar najslovesneje obhajal. Po slovesni službi božji in blagoslovu z Najsvetejšim, so se zbrali mnogoštevilni verniki, med katerimi so bili največji katoliški prvaki iz Ugande, ob vznožju hriba na kraju Nalukolongo, kjer se je bil P. Lourdel l. 1885 ob svojem povratku v Ugando ustavil. Zbrano ljudstvo je prepevalo himne v čast Mariji in ugandskim mučeničkom.

Na razvalinah starega misijona in cerkve, ki je bila l. 1888. od mohamedancev vpepeljena, je p. superior iz Rubage izpregovoril in izvajal sledeče misli: 1. Marija, Kraljica Ugande in mučencev. — 2. Naših 22 ugandskih mučencev. — 3. Leon XIII., Pij X., Benedikt XV., mgr. Livinhac, preč. očeta Girault in Lourdel. — 4. Nalukolongo, zibelka krščanske vere v osrednji Afriki in Ugandi.

Mnogo kristjanov, ki so bili ob času nalukolonskih mučencev krščeni, je bilo navzočih. Na tem kraju, namočenem z mučeniško krvjo, je napravila slovesnost posebno globok vtis, ki si je dal izraza v naslednjih sklepih:

1. Poglavarji in kristjani v Rubagi hočejo v Nalukolongi, na kraju, kjer sta se bila izprva naselila mgr. Livinhac in P. Lourdel, postaviti spomenik, ki naj za vedno spominja na prihod misijonarjev v Ugando, na varstvo Marijino in na srčnost mučencev.

2. Na mesta nekdanje kapele, kjer so bili krščeni mučenci in prvi kristjani iz Bagande, se ima v čast Kraljici mučencev postaviti prav lepa kapelica.

3. Želi se, da se po želji apostolskega vikarja msgr. Strajherja dan mučencev vsako leto obhaja kot narodni praznik. Na ta dan naj se priredi slovesna procesija k spominski kapelici.

4. Takoj naj se prične z zbiranjem denarja, ki naj se ga udeleže prejšnji in sedanji misijonarji iz Rubage kakor tudi vse osebe, ki so s tem sklepom zadovoljne.

5. Kapela naj se sezida še to leto in naj se slovesno posveti 9. junija, na obletnico mučeništva.

Temu zanimivemu poročilu dostavlja preč. g. P. Ranks prevod okrožnice, ki jo je poslal iz Rubage Stanislav Mugwany, vnet katoličan Ugande, svojim prijateljem. Glasi se:

Dragi prijatelj! To pismo Ti pišem, ker naši duhovniki žele, da se vsej krščanski Bagandi naznani: V Rubagi manjka kapele, ki naj se v Nalukolongi sezida na istem mestu, kjer so se bili ustanovili naši prvi misijonarji. Ko so prišli msgr. Livinhac in tovariši v Ugando, so posvetili našo deželo prečisti Devici, da jim pomaga izpreobračati naša trda srca. Mi torej hočemo, da ostane v spominu dan, ko so pravi božji duhovniki, msgr. Livinhac in tovariši, stopili v Ugando.

Mi se hočemo spominjati svojih bratov, ugandskih mučencev, izmed katerih jih je bilo večina krščenih v Nalukolongi. Mnogo izmed njih jih je bilo umorjenih v bližini glavnega mesta, med njimi: Matija Murumba, Janez Marija Muzli in Jožef Baliknadembe.

Ker so nam sv. Oče dovolili praznik mučencev obhajati v juniju tega leta, želimo, da ostane ta dan narodni praznik. Da pa bo ta dan res velik praznik, ki naj se ga vsi katoličani Bagande spominjajo, moramo v Nalukolongi zidati malo cerkev, ki bo posvečena presveti Devici in bo pričala za vse čase, da ji je bila Uganda posvečena po prvih mašnikih naše sv. vere.

Vsako leto, na dan obletnice ugandskih mučencev, bodo naši duhovniki iz Rubage priredili slovesno procesijo, in vsi verniki bodo prišli, da na tem kraju molijo, kjer so bili naši bratje mučenci krščeni, to se pravi: Ob zibelki krščanske vere našega kraja.

Ta veliki praznik se bo razširil od nas, ki smo bili priče, do naših vnukov in njih vnukov do 5. rodu.

Naši protestantovski sosede so sezidali v vasi Natété tempelj v spomin na njihovega prvega učitelja M. Makay-a. Sezidali so tudi v Mukuno šolo v spomin na njihovega škofa M. Eukerja. In mi katoličani naj bi nič ne storili — naj bi ne imeli nikakega spomenika — da bi spominjali naše potomce na velike čase, na blaženo Devico, ki je patrona Ugande, na začetek sv. vere v Ugandi po msgr. Livinhacu in njegovih prijateljev, na naše blažene ugandske mučence?!

Ali naj mi katoličani Ugande nimamo lastnega narodnega praznika? — Na svidenje, prijatelj moj! Bog Te blagoslovi!

Apostolski vikarijat Bangweolo. (Osr. Afrika.)

Poroča škof L a r u e iz družbe Belih očetov.

Za božjo voljo: pridite našim otrokom na pomoč!

Znana resnica je, da je število rojstev in dobra vzgoja otrok nade naših krščanskih občin, kakor tudi upanje narodnosti in ljudstev. Srečne so bogate in civilizirane dežele, ki jim je Previdnost dala dosti sredstev na razpolago za vzgojo mladine. Za božjo voljo, naj dajo nekaj drobtinic od svoje obložene mize, da se otroci naše Bangweolo dežele dušno in telesno počivajo. Omenim nekaj posameznosti, da bodo čitatelji »Odmeva« spoznali, kakšne težave so tukaj za dobro vzgojo otrok.

Vsako leto krstijo misijonarji v Bangweolo kakih 300 otrok. Statistika iz leta 1923 omenja celo 2072 otrok krščanskih staršev, in 2087 krstov v sili, izmed katerih jih je bilo dve tretjini poganskih staršev. Te številke so od leta do leta višje. V tukajšnjem vikarijatu je nezaslišano, da bi poganski starši svoje otroke v smrtni nevarnosti ne pustili krstiti, imamo po vseh naših vaseh zelo vnete katehiste. Sicer pa celo odrasli pogani prosijo večkrat v smrtni nevarnosti za sv. krst; zadostuje, da imamo povsod krstitelje, ki so zadosti poučeni, da znajo za krst pripraviti.

Po drugih krajih nam krščanske družine izročajo svoje otroke in izpolnjujejo kljub revščini svojo dolžnost v tem oziru. Po svoji krščanski veri so prosti poganskih vraž, ki so v oviro krstu otrok. Lahko poudarimo, da imajo krščanske družine povprečno polovico več otrok nego poganske.

V Bangweolu imamo torej 32.000 novokrščencev, ki tvorijo krščansko prebivalstvo vikarijata, in 15—18.000 otrok do 15. leta. Res je, da ljubi Bog pogosto mnogotere teh k sebi pokliče, vendar zgoraj omenjena številka ostane približno ista.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Preko Afrike.

Dar-es Saalam. 500 izvodov sv. pisma, ki smo ga dobili od družbe sv. Petra Klaverja v jeziku domačinov, nam je silno prav prišlo.

Nyasa. P. Riviere se zahvaljuje Družbi sv. Petra Klaverja in njenim dobrotnikom za mašne intencije in tudi za darove

Temelj misijonske cerkve v Blantyre.

za cerkev v Blantyre (glej sliko zgoraj). S tem denarjem bomo plačali pločevino za streho, ki bo stala približno 200 funtov šterlingov. Upamo še to leto dokončati veliko delo. Delo je lepo in bo to krasna cerkev v gotskem slogu. Z zemeljsko hišo božjo vzporedno raste tudi božja: kristjanov in katehumenov

je vedno več. 3. oktobra je velika ploha v bližini Blantyne napravila ogromno škodo. V cerkvi se je porušila 10 m visoka stena v dolgosti 25 m v neki stranski ladji; druga pa je kakor čudežno ostala nepoškodovana. To je za nas velika preizkušnja! Škoda se ceni na 100 funtov šterlingov. Misijonarji so se odpravili takoj na delo in upamo, da nam bo Klaverjeva družba zopet priskočila na pomoč.

Cibango v Angoli. Škof Keiling, C. S. Sp., apostolski vikar: Najprej se zahvaljuje v imenu misijonarjev za podpore od strani Klaverjeve družbe in njenih dobrotnikov. Potem naznanja, da je 6. julija, na smrtni dan naše spoštovane ustanoviteljice, daroval sv. mašo v navzočnosti vseh kristjanov, kar jih je v misijonu.

»Kogar vidiš, da pravično živi, naj se mu ravno še tako hudo godi, srečnega ga imenuj, hvali čez vse in povišuj: saj so nebesa njegova.«
(Sv. Krizostom.)

Naši mladi kristjani.

Piše sestra Basse, misijonarka v Lagosu (Nigerija v Afriki).

Nedavno tega smo imeli v našem misijonišču kaj lepo slovesnost. Sedem naših otrok, notranjih gojencev, deloma protestantov, deloma poganov, je z nekaterimi drugimi otroki, ki prihajajo od zunaj v našo šolo, prejelo zakrament sv. krsta. Dan nato so šli vsi k skupnemu sv. obhajilu in popoldne istega dne so bili po prevzvišenem g. škofu Terrienu birmani. In s kako gorečnostjo so se na te sv. zakramente pripravljali! Skoro pričakati niso mogli tega lepega dne in zdaj so vsi srečni. Naj bi jim ljubi Bog podelil milost, da ostanejo dobri kristjani, Gospodu zvesti do konca! Kmalu jim bodo sledili štirje drugi gojenci, med temi mohamedanska deklica, ki je bila izprva krščanstvu zelo nasprotna in za nobeno ceno ni marala nič slišati o spreobrnjenju. Milost božja pa jo je povsem pre naredila; zdaj je ena najbolj gorečih in ne neha prositi za sv. krst. Tako se število naših kristjanov množi in množi, kar je nam v veliko tolažbo.

Spet drugi pa so svoj življenski tek dokončali in so srečno dospeli v pravo domovino. Tako naša Rika, najstarejša kristjana daleč naokrog. Že več let ni mogla hoditi. V mladih dneh so jo trgovci s sužnji uropali, jo odvedli v Brazilijo ter jo tam prodali nekemu Portugalcu. Bila je tamkaj navada, da

so katoliški gospodarji dali svoje sužnje v pravi veri poučiti, vsaj za silo, ter jih dali krstiti. Tako je tudi naša Rika bila tako srečna, da je prejela sv. krst. Po mnogih letih se ji je posrečilo, da je zadobila svobodo in se je vrnila v domovino. Kadarkoli smo jo obiskale, vedno smo jo našle z rožnim vencem v roki. Bil je njen neločljiv spremljevalec. Želela si je, da bi umrla in prišla k ljubemu Bogu. Pred dvema mesecema je res srečno odšla v večnost, 111 let stara; pri Bogu

S. Basse z zamorskimi deklicami.

svojih dobrotnikov gotovo ne bo pozabila. Na žalost sem bila zadržana in se njenega pogreba nisem mogla udeležiti.

Žal, poročati Vam tudi moram, da se mi je v začetku maja pripetila velika nezgoda, ki je imela zame slabe posledice. Nadzorovala sem otroke, ki so prali; pri tem pa mi je na mokrem cementu spodrsnilo in sem padla tako nesrečno, da nisem mogla več vstati. Večji otroci so me dvignili in me nesli

v mojo sobico. Dasi je bilo dela čez glavo, sem morala kake tri tedne ležati, nisem se mogla ganiti in trpela sem silne bolečine. Polagoma se mi je boljšalo, naposled sem mogla vstati. Vendar sem okrevala tako počasi, da sem morala, dasi skrajno nerada, moje drago misijonišče v Ebute-Metti zapustiti. Zdaj sem že nekaj dni v Lagosu; zdaj grem že vun in obiskujem moje varovance, ker pot ni posebno daljna. Vsi srečni so, kadar me vidijo in slišijo, da bom zdaj ostala pri njih. Ker sem 18 let tukaj, se seveda z vsemi ljudmi dobro poznam. Priporočam se Vašim pobožnim molitvam, da bom mogla, kakor poprej, zmagovati tudi daljna pota, ker, če tega ne morem, sem kot misijonska sestra le polovična misijonarka.

Kratki misijonski dopisi.

Škof de Saune, D. J., apostolski vikar v Tananarivi (Madagaskar), piše: »Oblekce, ki ste jih poslali, so našim Malgasom zelo všeč. So sicer navadno belo napravljeni, a so jim pisane barve navzlic temu zelo všeč. — Zadnjo nedeljo smo imeli lepo procesijo z Najsvetejšim na nekem posestvu, ki je zadosti veliko, da se je procesija mogla razviti in je blizu mesta, tako da se je vseh šest naših župnikov lahko procesije udeležilo. Udeležnikov je bilo 7500. Upam, da je bil Bog z nami zadovoljen. — V mesecu juniju tudi skrbimo za pobožnosti, ker Srce Jezusovo prebivalci našega vikarijata zelo častijo.«

Br. Valerijan Smieja, rodom Poljak, piše iz Marianhilla Klaverjevi družbi: »Kdor misijone podpira, ima pri Bogu veliko zasluženje in je obenem deležen zasluženja misijonov. Kajti črnici v Afriki so po navadi boljši kristjani ko Evropejci. Tu se redko sliši o uboju ali tatvinah, o božjeronjih tatvinah pa celo ne. Nobena tukajšnjih cerkva nima železnega omrežja na oknih; tukaj nihče ne vdre v cerkev, da bi kradel, čeravno so tukajšnji zamorci zelo revni. Naši misijonarji in misijonske sestre pridejo čisto pozno ponoči s potovanja v misi-

jon, in še nikdar se ni zgodilo nikomur nič žalega. — Nad vrati našega samostana se blišči napis: Ora et labora! (Moli in delaj!) — in tako tudi živimo. Vsak stori, kar more in zna in ljubi Bog nas spremlja s svojim blagoslovom tako, da se preživimo ne le sami, ampak hranimo tudi mnogo zamorskih otrok.«

Škof Keiling, apostolski vikar kubangski v Angoli, piše: »Ustanovili smo deveto misijonišče v deželi Evale, na skrajnem jugu moje prefekture. Moram pa to novo postajo popolnoma izročiti božji previdnosti in dobrotljivosti vernikov v Evropi. Ustanoviti sem jo moral, da ne prepusim duš kar brez vsega boja protestantom. Ti imajo tukaj 32 misijonskih postaj, mi le 9. Priporočam to novo misijonišče blagim dobrotnikom Klaverjeve družbe. Naj bi se usmili teh ubogih duš in nam jih pomagali privedi k luči sv. vere. Obljubljam, da se jih bomo zato v molitvah vedno hvaležno spominjali. — Ali ne bi bilo preveč drzno, če bi Vas prosil za popolno mašno opravilo: mašno obleko, velum, 6 svečnikov, križ in posodice za sv. olja? Vse to bi potrebovali za našo kapelico v novem misijonu.«

Žena krstila moža.

Poroča duhovnik Srea Jezusovega v vikarijatu Stanlejevih slapov.

Dva mlada zakonska sta redno obiskovala poduk v katekizmu, kot pripravo za sv. krst. Mož močno zbolí, in prijatelji ga odvedejo v njegovo rojstno vas. Njegova žena, ki mu je dozdej zvesto stregla, mu je sledila, kar se smatra v Evropi sicer za samoobsebi umevno, je tukaj pri zamorcih to izraz posebne ljubezni. Navzlic postrežbi je bil bolnik vedno slabejši in je kmalu spoznal, da mu ni rešitve. Tedaj reče ženi: »Oba sva se pripravljala za sv. krst in hočeva biti otroka božja. Toda jaz čutim, da bom kmalu umrl. Da pa pridem v nebesa, moram krščen biti. Tu ni nikogar, ki bi me krstil, in pater misijonar je daleč proč. Ti me krsti, in sicer na ime Anton.«

Žena je bila tega vesela, vzela je vode, jo izlila bolniku na čelo in je rekla: »Anton, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.« Malo ur za tem je Anton umrl.

Ko je žena tako izpolnila zadnje dolžnosti do moža, je prišla v Stanleyville in mi razložila dogodbo. Potem je rekla: »Ker še nisem kristjana, ne morem za svojega moža sv. obhajila darovati; dam pa vam dva franka za eno sveto mašo za pokojnega.« — Ni je potreboval, kajti šel je naravnost v nebesa.

Žena je sedaj zopet redno obiskovala poduk in je bila čez nekaj časa krščena na ime Antonija kot v spomin na moža.

Ta preprosti dogodek je dokaz, kako deluje milost božja na zamorce domačine. Taki dogodki so misijonarju v tolažbo sredi težav misijonskega življenja.

Prvi petek v pragozdu.

Piše sestra Felicijana.

Danes, ljubi čitatelji, vam hočem pripovedovati o praznovanju prvega petka v naselbini bolnih na dremavici ob Kongu. Teh nesrečnih bolnikov se večkrat že pri živem telesu loti nekaka mrliška trohnoba in vsled tega jih morajo popolnoma ločiti od drugih ljudi. Zato so postavili v pragozdu, daleč proč od obljudenih krajev, bolnišnico, narajeno iz palmovega listja, v kateri en katehist oskrbuje okrog 30 bolnikov. Velikanska drevesa nudijo revežem

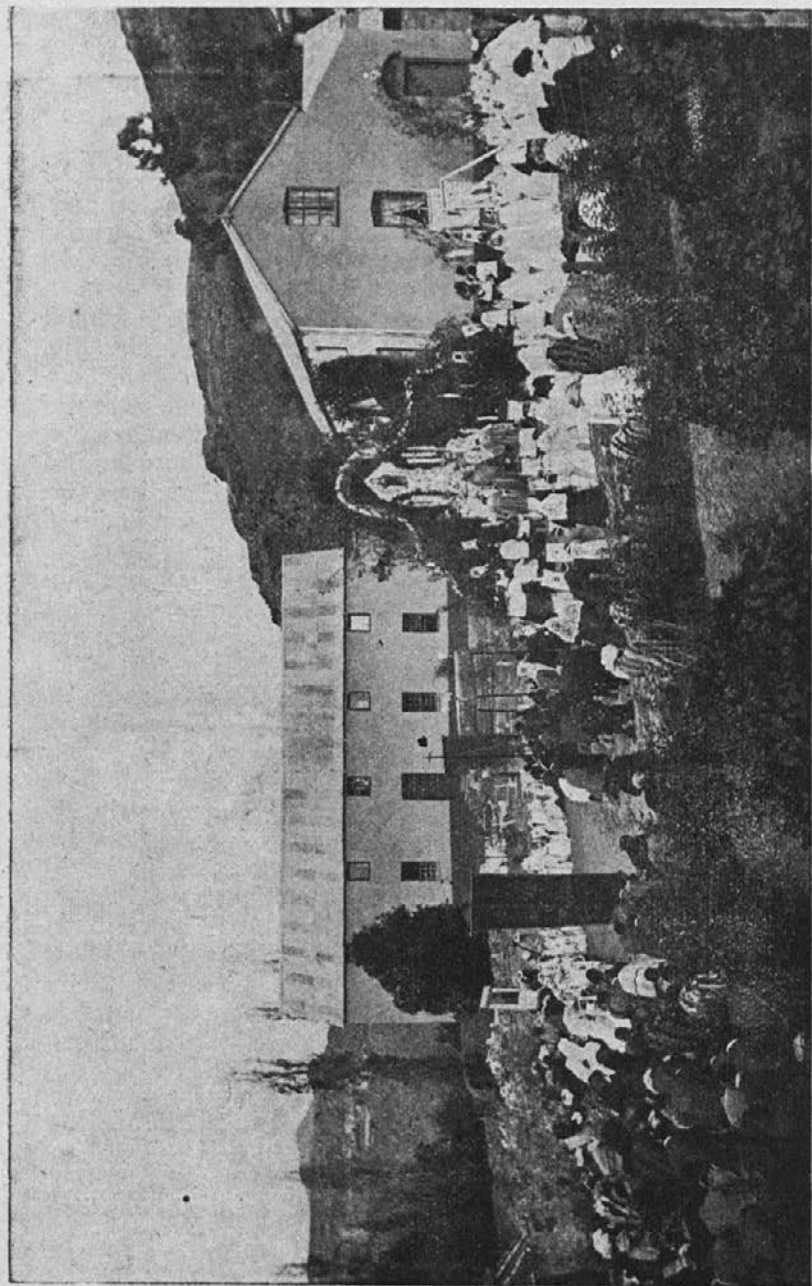
hladno senco; toda v varstvo zoper divje zverine mora na več krajih okrog naselbine neprestano goreti več malih ognjev.

Vsak prvi petek v mesecu imajo ubogi pregnanci svojo službo božjo, pri kateri po opravljeni sv. spovedi skupno prejmejo sv. obhajilo. Ako nas že besede Zveličarjeve: »Srčno sem želel z vami jesti to velikonočno jagnje«, ki jih je govoril nekoč apostolom, tako ganejo, koliko bolj moramo občudovati njegovo hrepenenje, obiskati te nesrečneže in se združiti z njimi.

Že na predvečer prvega petka se poda misijonska sestra z nekaterimi gojenkami k ubogim bolnikom, da jih pripravi za prihodnji dan. S kolikim veseljem pričakujejo njenega prihoda! Bolnike najprej umijejo in namažejo s palmovim oljem, da postanejo njihovi otrpneli udje voljni in gibčni, kar vpliva ugodno tudi na duševno razpoloženje. Nato se vsi skupaj uvrste v procesijo ter gredo nasproti misijonarju, ki se s svojim strežnikom bliža naselbini. Ljubez in sočutje ga nagiba, da pospeši svoje korake, želeč biti čimpreje sredi svojih ubogih ovčic, ki ga z votlim glasom vriskaje že od daleč pozdravljajo.

Drugi dan pripravi sestra pod enim velikanskih dreves oltarček za najsv. daritev. Široko palmovo listje, pogrnjeno po tleh, nadomestuje dragocene preproge. Tu je prostor za bolnike. Dekleta so med tem odšla k bližnji reki, da nalove rib za skupni obed. Ko so vsi bolniki opravili sv. spoved, pristopi duhovnik k oltarju, da opravi najsvetejšo daritev. Veličasten in ginljiv prizor. Silni drevesni velikani tvorijo mogočno stebrovje v tem od Stvarnika samega postavljenem templju. Njihova debla, ki imajo včasih obseg male hišice, tvorijo s svojimi vejami obok zelene kule ali se pa pripognejo do tal, kjer poženejo korenine in nato vzkljujejo nova drevesa. Vitke palme in najraznovrstnejše lepotične trave krasijo to hišo božjo. Kljub žarečemu solncu vlada tu blagodejen mrak; le redkokdaj se prikrade kak solnčni pramenček skozi gostolistno vejevje. Ubogi bolniki obdajajo, kolikor jim pač dopuščajo njihove moči, napol leže, napol sede, naslonjeni drug na drugega, oltar ter z veliko pobožnostjo sledijo sv. opravilu. Nekateri izmed njih, nezmožni, da bi zbrali svoje misli in dalje bdeli, zopet zadremljejo.

Sestra poje z misijonskimi gojenkami mašne pesmi, ki jih v vseh mogočih glasovih spremljajo krilati pevci na drevju. Približal se je najsvetejši trenutek. Zvonček vabi

Procesija s presv. Zakramentom, na praznik Srca Jezusovega v deželi Bazuto.

k povzdigovanju in bolniki, tudi najslabotnejši, se dvignejo in pokleknejo. Kralj večne slave, obdan od nebeških duhov, prihaja v afriškem pragozdu na oltar. Petje je utihnilo, — vsi navzoči so zatopljeni v tiho molitev. Sliši se le skoro pritajen šelest listja v drevesnih vrhovih. Nekaj opic se lahko ziblje na dolgih, vrvem podobnih ovijalkah, ki se enako zastorom vzpenjajo po vejevju. Iz daljave se glasi zamolklo rjojenje divjih zveri. Zdi se, da se je združila vsa narava, želeč po svoje oznanjati in slaviti moč in veličastvo svojega Stvarnika.

Pevke zapoje: »Jezus, Jezus, pridi k meni!« nato moli sestra naprej tri božje čednosti in pripravo na sv. obhajilo. Duhovnik se obrne in govori: »Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta« itd. In sedaj — o blaženost, o sreča! V srca je prišel On, ki je rekel: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil.« Ubogi bolniki so vsi iz sebe vsled tolike dobrote in ljubezni svojega Gospoda in Boga ter mu zopet darujejo svoje življenje in trpljenje. Po sv. opraviilu misijonar nagovori svoje nesrečne ovčice, ljubeznivo jih tolažeč: »Glejte,« jim pravi, »ljubi Zveličar je utešil vaše hrepenenje. Obiskal vas je, kakor mati svoje otročiče. Poln milobe in dobrote je prišel k vam, semkaj v pragozd, ker vas želi v nebesih večno osrečiti.« O kako sladke so te besede za uboge bolnike! Kako se ob njih zasvetijo njih sicer tako motne oči, razjasni tužni izraz na trpečem obličju.

Po končani službi božji se podajo vsi skupaj h slavnostnemu obedu, ki obstoji iz banan in okusno pripravljenih rib. Pred jedjo zapoje pesem v čast presv. Srcu Jezusovemu. Popoldne se misijonar, misij. sestra in otroci zopet vrnejo v misijon. Osrečuje jih sladka zavest, da so te od vsega sveta ločene reveže okrepčali duševno in telesno. Spominjajo se pa obenem tudi daljnih dobrotnikov v Evropi, ki z molitvijo in milodari podpirajo njihovo delovanje. Tudi ubogi bolniki molijo, kolikor jim pač dopuščajo moči, za svoje dobrotnike in bodo nekoč njih posebni priprošnjiki pred prestolom božjega usmiljenja.

*»Vse k večji časti božji!« — »Ni zadosti, če jaz sam služim Gospodu; vsa srca naj ga ljubijo, vsi jeziki hvalijo.«
(Sv. Ignacij.)*

Teden dni na potu.

Piše o. Bellani, misijonar »Consolate«.

Po sprejemu kratkega pisemca svojega škofa, apostolskega vikarja v Kenyi, sem se podal na potovanje, ki je trajalo sedem dni. Gospod mi je pisal: »Pridite brž ko mogoče. Obhajali bomo duhovne vaje in druge pobožnosti.« Takoj sem vse potrebno pripravil. Očistil sem prahu šotor in poljsko posteljo, ki jih že mesece nisem rabil. Pripravil sem si puško, ki je na poti skozi gozdove in pustinje velikega pomena. V nedeljo, dne 17. februarja 1919, je bilo vse za pot pripravljeno: razen šotorja in popotne postelje še zaboj s prenesljivim oltarčkom in z drugimi potrebščinami za sv. opravila, zaboj z živili in z najpotrebnejšo kuhinjsko posodo, naposled male vrečice s fižolom in moko za nosače in še nekaj malenkosti. Vsakemu petih nosačev sem določil, kaj bo nosil. Zvečer smo rano legli, zakaj naveszgodaj drugo jutro je bilo treba odřiniti.

V ponedeljek sem vstal ob dveh zjutraj in sem daroval sv. mašo. Ob 3. smo odrinili. Prvi je stopal kuhar Konsolatus s puško na rami; ob njem naš zvesti pes Coli. Njima so sledili nosači. Jaz na muli sem bil zadnji. Mladi kristjani naše misijonske postaje so še prišli, da se poslovijo od mene. Ker je bila prelepa mesečna noč, so me spremljali precej pota. Že smo prekoračili reko Motongo. Ptičke so se budile in se oglašale v vejevju; v daljavi se je črtal čez nebo dolg rdečkast pramen, odsev in znanilec vzhajajočega solnca. Točno ob 6. je zablestelo na daljnem obzorju solnce, velika, plamteča plošča. Prekoračili smo širno ravan, kar se oglasi povelje: »Odložite, odpočijte se!« V hipu so nosači pogleli na zemljo. Med počitkom so govorili največ o vremenu. Sodili so, da se bo nebo pooblačilo. A zgodilo se je povsem drugače. Po kratkem oddihu smo se napravili spet na pot. Čim više se je dvigalo solnce, tem neusmiljeneje je pripekalo na nas.

V Meru smo zopet kratko počivali. Šel sem pozdravit vladnega zastopnika, črnca, ki je bil svoječasnno moj učenec v Mogoiri. Na obrežju Nizija smo naredili daljši odmor. Nizi je mala reka, ki priteka iz ledenikov gorovja Kenya. Voda njegova je zmerom hladna, zato zmerom dobrodošla ob kosilu. Ko smo odmolili angelsko češčenje, sem sedel v zeleno travo in z veliko slastjo zavžil preprosto kosilo, nakar sem legel k počitku. Ko sem se ob 4 zbudil, so nosači še trdno

spali. Zmolil sem brevir, zbudil spremljevalce in takoj smo se odpravili na pot, tiho in molče, ker vročina je bila velika. Ko je solnce zahajalo istotako krasno kakor je bilo vzšlo, smo prišli v Kuko. To je vladna naselbina: nekaj hiš za uradnike, nekaj koč za črne vojake. Pol ure odtod smo se tudi mi utaborili. Našli smo tam drva in vodo za kuho, travo za mule, mir in tihoto za nočni počitek. Postavili smo šotor, pokleknili, skupno zmolili večerno molitev. Nehote sem se pri tem spominjal svoje prve misijonske poti pred 15 leti. Tedaj so bili nosači skoro brez izjeme divji in surovi pagani. Danes so vsi moji spremljevalci kristjani, istega duha z menoj, vsi z bratsko ljubeznijo ljubeči drug drugega. Skupno smo použili skromno večerjo, ki nam jo je sladila tiha zadovoljnost in srčno veselje. Jaz sem imel krožnik, žlico, vilice, nož in brisalko. Domačinom je služil lonec, ki so kuhali v njem, kot krožnik, prsti kot žlica, vilice in nož, roka kot brisalka.

Po večerji so zapeli še pobožno pesem, ki je tajno odmevala po tihi, safmotni okolici. (Dalje.)

Rešena duša.

Piše misijonarka M. Teodora.

»Kelifa je mrtva, Kelife ni več med živimi,« tako se je glasilo od vseh strani, ko je stopila nekega jutra sestra strežnica v bolnišnico sv. Elizabete v Alžiru med svoje ljube bolnike. »Kelifa je mrtva?« je ponovila sestra z vprašajočim glasom, ki je izražal žalost in veselje obenem.

Kelifa je bila njena razvajena ljubljenska, za katero je imela pripravljeno vedno kako slaščico in za katero je znala pri sestri kuharici vedno izmoledovati kak priboljšek. Ljubila je otroka z uprav materinsko skrbjo in požrtvovalnostjo; in kakor je materino srce večkrat slepo za napake svojih ljubljencev, tako je tudi naša dobra sestra videla le dobre strani svoje varovanke.

Toda vprašali me boste, kdo pa je bila pravzaprav Kelifa? Poslušajte! Bilo je pred kakimi šestimi leti, ko je ljubi Bog iz naročja neskončne dobrotljivosti vzel lepo dušico, blesteče čisto kot lunin svit v temni noči. Namignil je angelu ter mu rekel: »Poglej tja dolí, na obrežje Cheliffa, ono borno zamorsko kočó, Ondi bo kmalu neko človeško dete zagledalo luč sveta. Tu je njegova duša. Vzemí jo v

svoje posebno varstvo. Angel se globoko in spoštljivo prikloni, a vprašajoče pogleda Gospoda. In Vsemogočni mu odgovori: »Pojdi in skrbno čuvaj to drago dušo, ki je odločena, da me vekomaj ljubi.« Nebeške sreče je žarelo angelovo obličje, ko je razprostrl peruti ter splaval z izročeno mu dušo proti označeni koči, ki je odslej bila deležna njegovega posebnega varstva.

Nekega dne pa prinese v bolnišnico sv. Elizabete neki zamorec — bil je oče male Kelife — pohabljen in shujšano dete ter ga izroči sestri strežnici z besedami: »Vzemi ga, jaz ga ne maram. Saj si nikdar ne bo moglo služiti vsakdanjega kruha.«

Z veseljem sprejme sestra nenavadno darilo. Brž pripravi posteljico ter položi vanjo ubogega črviča, ki se je hvaležno smehljajal svoji dobrotnici.

Toda angel je skrbel še dalje. »Deklica bo kmalu umrla,« je zašepetal sestri. Nemudoma so obvestili duhovnika in kmalu se je otrokova duša, prerojena v sv. krstu, lesketala v nebeški lepoti in čistosti. Zdaj zvesti varuh zopet pohiti v nebeško domovino. In ko je z najglobokejšim spoštovanjem pozdravil Jehova, se zaupno približa nebeški Kraljici, šepetaje neko prošnjo. Marija ga je umela in mu smehljaje se prikimala, nakar se srečni poslanec zopet vrne v bolnišnico. Čez nekaj dni pa se smrtni angel sklone nad malo Kelifo in jo poljubi na nedolžno čelo.

Bilo je 10. marca v zgodnjih jutranjih urah. Zvezdice na sinjem nebeškem oboku so bledele in zlata zarja je obrobjala lahne meglice, ko je božji krilatec z bliskovito naglico hitel proti rajskim višinam. V naročju je držal... kaj neki? ... Tega opisati skoro ni mogoče. Predstavljajte si, čitatelji dragi, bitje, v katerem je združena lepota, ljubkost, čistost, odsvit nebeškega solнца... vse to in še veliko več. Bila je duša, ustvarjena po božji podobi in popolnosti, nedolžna in sveta, duša male Kelife.

Ko jo je angel zopet izročil v roke Stvarnikove, iz katere je izšla in je po prvem zamaknjenju gledanja neskončnega veličastva spregovorila prve besede, so bile te molitev za velikodušne dobrotnike, katerim se ima zahvaliti za svojo srečo.

»Kelifa je mrtva.« Toda te besede nimajo v sebi nikake grenkosti. Kajti nebesa imajo zopet enega prebivalca več, ki bo celo večnost hvalil in slavil neskončno usmiljenje božje.

Zveza afriškega tiska.

Molitvenik, ki ste ga za naš vikariat natisnili, je izredno posrečen: oblika, tisk, natančnost, vse je tako, da si boljšega želeli ne moremo. Ne vem, kako naj Vam izrazim našo hvaležnost za Vaš trud kakor tudi za velike izdatke, ki ste jih s knjigo imeli. Najlepše plačilo bodi našim blagim dobrotnikom zavest, koliko dobrega bo ta knjiga v dušah naših ubogih zamorcev storila in koliko bo pripomogla k časti božji. A ob vsem tem ostanemo Klaverjevi družbi veliki, veliki dolžniki. Potrudili se bomo, da vsaj del tega dolga odplačamo z molitvami. Ta ljubezniva mala knjižica nam bo pomagala učiti naše vernike moliti, prav mnogo moliti. Molili bodo, naj Bog vse njihove dobrotnike bogato blagoslovi. Naj Vam ljubi Bog nakloni sredstev, da bi še druge tako osrečili, kakor ste nas.

Škof Cenez, O. M. I.,
apostolski vikar dežele Bazuto.

O človek, veruj z vso dušo v Boga!
Ker glej, na veri upanje stoji,
iz upanja v Boga se ljubezen rodi,
in iz ljubezni nežnost proti Bogu cveti,
a nežnost ima zatajevanje za hči,
zatajevanje plačilo božje dobi.
Plačilo božje pa je krona nebes,
in ta je še lepša, še lepša kot njen je sloves
v slabotni govorici človeških besed.

Popolni odpustki.

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- Dne 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
- Dne 31. maja, na binško praznik.
- Dne 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.
- Dne 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Spomin za umrle.

† Preč. o. Hervouet, lionski misijonar, umrl v Togo; — † preč. o. Beduski, sinov Srca Jezusovega, umrl v Detwok, Bahr-el-Gazal; † msgr. Franc Zorn, naslovni škof Eritreje; — † č. brat Liberatus, misijonar v Marianhillu. — R. I. P.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijon-
skih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.
Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše
Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Kdorkoli je v potrebi, bodisi v dušni ali telesni,

naj se v goreči molitvi zaupno obrne do sv. Antona Padovanskega, tega velikega čudodelnika in uslišan bo, če je tako volja božja in njegovi duši v zveličanje. Prav posebno rad pa pomaga sv. Anton tistim, ki ljubijo afriške misijone in za nje kaj darujejo. Zakaj? Zato, ker je sveti Anton za časa svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel širiti sv. vero med afriškimi črnci, da, prelititi celo svojo kri za Kristusa. In tako kaže sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev.

Brez prenehanja prihajajo namreč večji in manjši darovi za »Kruh sv. Antona za Afriko« kot prošnja, ali pa zahvala za uslišane prošnje v najrazličnejših stiskah in potrebah. V Klaverjevi družbi pa se moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi sv. Anton uslišal njih prošnje; vsak terek se tudi mašuje po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Prošnje, zahvale, darovi itd. naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

V posnemo. Razprodajalka piše: »V prodajalni, kjer že 22 let prodajam, imam podoba sv. Antona, kamor se steka več denarja kot v hišno blagajno. Tu pošiljam nekaj tega denarja. Sv. Anton mi je zadnje čase trikrat pomagal. Prosim, da bi to objavili.«

Darovi za odkup sužnjev.

Trgovina s sužnji v pravem pomenu besede je sicer po prizadevanju evropskih oblasti postavno odpravljena. Toda kljub temu je v Afriki še vedno dovolj sužnjev. Zlasti deklice prodajajo lastni starši že kot otroke bodočim snubcem, kateri jih potem, ko dekleta odrastejo, vzamejo za žene, ne oziraje se na to, imajo li nagnenje in ljubezen do svojega moža ali ne. Ako je torej kaka deklica obiskovala krščanski nauk in bi morala postati žena kakega pogana, jo more misijonar rešiti preteče nesreče le na ta način, ako plača mladenkinim staršem zadostno vsoto ter jim s tem omogoči, da dajo snubcu namesto hčere prejšnjo kupnino. Vsota za odkup deklice znaša povprečno 60 frankov. S takim milodarom moremo zagotoviti časno in večno srečo enemu človeku. Plačilo za to nam gotovo ne bo izostalo, kajti ljubi Zveličar bo nekoč rekel: »Ujet sem bil in ste me rešili.«

Naselbina Družbe sv. Petra Klaverja — dom pomožnih misijonarke.

Kaj so te »pomožne misijonarke«? To so gospodične, ki svoj prosti čas in svoje moči dajejo na razpolago izključno misijonskemu delu v Klaverjevi družbi.

Ali gredo te pomožne misijonarke v Afriko kot misijonske sestre? Ne. Ostanajo v civiliziranih krajih in tukaj posvete svojo osebo, moči in talente misijonski službi, ko vedo, da ne more vsakdo sam iti v misijonske kraje, ampak se mora del ljudi tukaj žrtvovati, da skrbi trajno in urejeno za potrebna sredstva misijonskega dela.

S čim se bavijo »pomožne misijonarke«? Največ s pisanjem, kot ga zahteva razširjanje misijonov. Urejajo časopise, predstavljajo misijonska poročila in pisma, pišejo članke in razprave, so v pisni zvezi z misijonarji in naročniki ter dobrotniki, beležijo denarne doneske in jih odpošiljajo v Afriko. One so, ki skrbijo, da se stavijo in tiskajo knjige v jeziku afriških domačinov, n. pr. evangeliji, katekizmi itd., ki jih potem odpošljejo misijonarjem. Izdelujejo in popravljajo tudi cerkveno obleko; kratko: povsod sodelujejo, kjer je treba za misijone kaj storiti in pridobiti, in zato zaslužijo ime: »Pomožne misijonarke za Afriko«.

Katera je sposobna za pomožno misijonarko? Gospodične, ki so bile skrbno vzgojene in so se šolale na višjih šolah, ki znajo več jezikov in so zmožne hitrega računanja — seveda, če imajo obenem poklic za redno redovno življenje. Vendar se morejo uporabiti tudi deklice z navadno šolsko izobrazbo, seveda le v manjši meri.

Kje zveš kaj več o teh »pomožnih misijonarkah«? Zaupno se obrni na glavno voditeljico Klaverjeve družbe, grofico Falkenhayn v Rimu (23), via dell' Olmata 16, ali pa v Ljubljano, Miklošičeva c. 3.